

Setanta anys envasant llet

La fàbrica de Vidreres es va construir el 1952 perquè la que hi havia a Sils havia quedat petita

La marca Ram neix a Barcelona però el 1955 els socis decideixen portar-la a envasar a les comarques gironines

Imatge de la planta d'envasament de llet de Làctia a Vidreres, on actualment envasen tres tipus de referències diferents i treballen unes 90 persones
MANEL LLADÓ.

“Ram, ram, ramplaplán!” Aquest va ser un dels anuncis més escoltats a les ràdios dels anys seixanta i amb gran difusió també a la premsa escrita. Feia cinc anys que Lactaria Española Sociedad en Comandita comercialitzava i envasava llet Ram a Vidreres, una fàbrica que es va construir el 1952, és a dir ara fa 70 anys, perquè la planta que fins aleshores tenien a Sils s’havia fet petita. Un any després la fàbrica de Vidreres ja envasava les marques Lar i Granjas La Catalana i aquell mateix any l’empresa va passar a dir-se Lactaria Española, S.A.

Ram, una marca que va néixer a Barcelona, va arribar a Vidreres el 1955 i va desbancar Lar perquè en aquell moment els socis creien

que podien tenir millor “sortida i adopció”, segons explica l’actual responsable de producció de la fàbrica, Toni Garcia. “Ram ja era una marca comercial existent, amb una trajectòria paral·lela, vinculada a empreses familiars”, diu Garcia, que assegura que a partir d’aquell moment el creixement de l’empresa va ser espectacular.

Així ho recorda també l’exdirector Josep Tarrés: “Recollíem tota la llet amb lleteres de 25 litres; el gran avantatge de la planta és que sempre ha treballat amb un producte de quilòmetre zero –al voltant d’uns 60 quilòmetres– i sempre teníem una matèria primera molt bona.” En aquells anys la llet s’envasava en vidre i per això la fàbrica va arribar a tenir 247 treballadors, “perquè s’havien de rentar les ampolles”, i “teníem una flota de repartiment pròpia”. “A la fàbrica pràcticament hi treballava tot el poble i també hi havia treballadors de pobles veïns com ara Sils o Maçanet de la Selva”, comenta l’exdirector (es va jubilar el 2006).

Al llarg dels anys, l’empresa ha canviat moltes vegades de mans. “Hem passat moltes aventures en aquesta planta i cada Nadal arribaven notícies que ens compraven; no sabíem mai què ens passaria”, diu Tarrés, que manté que mai havien deixat de cobrar una nòmina. Com a exemple dels molts canvis de noms que ha tingut l’empresa, el 1974 l’Institut Nacional de Industria va prendre la majoria del capital social i econòmic de Lactaria Española, que es va convertir en una empresa pública on van anar a parar altres lleteres d’arreu de l’Estat com Complexa de Lugo o Laresa de Madrid. Es va anomenar grup Lesa amb Fernando Abril Martorell com a primer president del consell d’administració. El 1988 Lesa va passar a mans del monopoli de Tabacalera, però “els cremava a les mans” i hi va haver una quinzena d’intents de vendre el grup o parts del grup. El 1995 va passar a mans de Leyma, el 1999 de Puleva i aquell mateix any de Corporación Alimentaria Peñasanta, S.A. –aquesta venda no va acompanyada de la marca Ram–. El 2000 a Vidreres es va començar a envasar Ato i Central Lechera Asturiana. El 2007 va passar a anomenar-se Vidreres Llet SL i el 2018 Lletera Industrial Làctia SL, que és la propietat actual.

Làctia envasa 150 milions de litres anuals i és “una de les plantes més grans del sector a Catalunya”, afirma la directora, Alba Serra, que manté que envasen llet de quilòmetre zero i que la recullen cada 24 hores per garantir-ne la qualitat. Segons Serra, intenten mantenir els pilars que sempre hi ha hagut a l’empresa “perquè les persones són el més important i hi ha molta gent que creu en el projecte”.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 07-06-2022, Pàgina 17

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/economia/article/18-economia/2149842-setanta-anys-ensasant-llet.html>